

De tienden – een regel voor de wekelijkse collectes?

door: M. Seibel

“Ook alle tienden des lands, van het zaad des lands, van de vrucht van het geboomte, zijn des HEEREN; zij zijn den HEERE heilig.”

Leviticus 27:30

De vraag of christenen van hun vermogen of van hun inkomen (op zijn minst) de tienden aan de Heer moeten geven – bijvoorbeeld via de wekelijkse collecten – heeft al velen bezig gehouden. Om deze vraag te beantwoorden, moet duidelijk worden: Wat betekenen “de tienden” nieuwtestamentisch voor ons? En waarom gaat het bij het nieuwtestamentische geven voor de christen?

1

Het Nieuwe Testament geeft ons duidelijke aanwijzingen over het “geven”. Bijvoorbeeld in 1 Korinthe 16:2 staat: *“naardat hij welvaart heeft”* zal de gelovige wegleggen en geven. 2 Korinthe 8 en 9 wijzen op de instelling van het hart bij het geven. *“Want God heeft een blijmoedige gever lief”* (2 Kor. 9:7).

2

Een wettelijk vastgesteld bedrag gaat in tegen de vrijheid van de christen, die ons in het Nieuwe Testament iedere keer voorgesteld wordt. We zouden pas ‘goede’ christenen zijn als wij precies (afgemeten aan welke maatstaf ook) het voorgeschreven bedrag aan God zouden geven. God zoekt echter geen vorm, maar ons hart.

Conclusie: In het Nieuwe Testament staat niets over een vastgesteld, procentueel bedrag dat de gelovige zou moeten geven. Ook het vaak gehoorde argument: “Wij leven in de genadetijd, daarom “moeten” wij meer geven dan onder de wet, dus minstens 10%”, vindt in het Nieuwe Testament geen grond. Wij mogen zoveel geven, naar dat wij welvaart hebben, zoveel als wij de Heer geven willen en kunnen. Daarbij weet de rechter hand niet wat de linker geeft.

3

Wanneer het om de tienden gaat moeten wij in gedachten houden, dat in het Oude Testament in bepaalde tijden of onder bepaalde omstandigheden

meer dan een tiende gegeven moest worden. Ook dit toont aan, dat deze “10% regel” eenvoudig niet juist is.

4

Laten we niet vergeten (dit mag ik misschien eens als econoom zeggen), dat de “tiende” een soort belasting uit het Oude Testament was. De Levieten hadden sommige taken voor het hele volk op zich genomen. En God stelt door de tienden, die immers voor de levieten en de priesters waren, veilig dat in hun levensonderhoud was voorzien.

5

In het Oude Testament vinden wij steeds weer, dat van “een deel” sprake is: bij de “tienden” – namelijk het tiende deel; bij de besnijdenis – want er werd een deel van het vlees afgesneden; bij het eerstgeboorterecht – een deel van de familie wordt geoordeeld. Het lijkt mij, dat het om een wetmatigheid gaat: Wanneer er van “een deel” sprake is, wordt het geheel bedoeld.

Laten we de besnijdenis als voorbeeld nemen. eigenlijk werd er “slechts” een deel van het vlees afgesneden. Maar wat zegt het Nieuwe Testament? *“In Hem bent u ook besneden... in het uittrekken van het lichaam van het vlees”*. Hoewel slechts een deel van het vlees afgesneden werd, deugde het geheel niet voor God. Iets dergelijks vinden we ook in Filippi 3:3. Daar wordt de verbinding met de besnijdenis benadrukt, opdat wij “niet op vlees vertrouwen” zouden – op niets van het vlees!

6

In verbinding met het geven: God wees het volk erop, een deel van hun vermogen en van hun inkomsten aan Hem te geven. De geestelijke betekenis, die erachter zit is: Aan God behoort het geheel. Want alles komt van Hem. Hij heeft het volk (en ons ook) dat geschonken wat Hem toch al toebehoor(t)(de).

7

Op ons zelf toegepast: Alles wat wij bezitten –geld, auto, huis, echtgenoot, kinderen, beroep, begaafdheden, talent, etc. behoort Hem toe. Hij heeft ons deze dingen toevertrouwd, opdat we goede rentmeesters zijn. Maar, wat we bezitten, het is allemaal van Hem. Hij is de eigenaar. Kunnen we zo niet begrijpen wat er in 1 Korinthe 4:7 staat: *“En wat hebt u, dat u niet hebt ontvangen? En als u het dan hebt ontvangen, waarom beroemt u zich, alsof u het niet had ontvangen?”*

8

Wij zijn het eigendom van de Heer op meerdere manieren: Hij is onze Schepper. Hij is onze Onderhouder. Hij is onze Redder. Hij is onze Heer... Wanneer ik mij dat meer bewust zou zijn, zou ik vrijgeviger dat geven wat sowieso niet mijn eigendom is. Er zijn 100 logische en begrijpelijke argumenten om iets niet te geven en het te houden. Er is één reden, Hem dat terug te geven, wat van Hem is: Het antwoord van de liefde.

Daarmee moeten we niet ‘wettisch’ omgaan – wie weinig geeft, heeft niet lief. Want de hoogte is niet beslissend, zoals het geven van de weduwe duidelijk maakt, die door Jezus in de tempel werd gadeslagen en die op grond van haar toewijding in het eeuwige woord van God opgenomen werd. Wij hoeven ons niet verplicht te voelen of ons te laten verplichten. Naar dat wij welvaart hebben en naar dat wij vreugde hebben in het geven, zo mogen wij geven. Dat kan de ene keer heel anders zijn dan de andere keer. De Heer ziet ons hart aan en verblijdt zich over onze ‘handen’.

Oorsprong: soundwords.de Newsletter 11-02-05

Titel: *Der Zehnte - eine Regel für die wöchentliche Kollekte?*